

Hissizdim

— ebru çimen · 21 Kasım 2018

Sessizliğin boy aynasında
gördüğüm de her gün kendimi
Görmekten usandıkça ya da dağılmış
saçlarımda savrulmuş
her bir tarafa tutmuyor toka
lans edemesem de hapis olan
duygularım mahzene karşı
hep biraz eksik sonuçta
sensiz akşamların nezdinde
damla damla akarken gözyaşlarımla
Bitmemiş aşkın fukarasıydım
yaralı kuş gibi çırpınırdım
ölü ruhumda kaç mezar kazıldı
sayısını bile unuttum
geçmişten şimdiye kadar
Neler birikti haznemde
bahtsız talihimde
Ne kaldı elimde avucumda
şiiir miktarı kadar sadece
dem vurmuş sürekli sitemli
ıslak mendilimde
gizledim hep pembe yalanları
gönül sarnacında kayıp olsaydım
saklambaç oynadığım da
sessizlik oluştu biriken harflerde
konuşmayı öğrendiğim anda
Alıştım kabuslara
Kurudu toprağım çöl oldukça
kesildi soluğum alıp verdikçe
inandım sabır denen elamete
eremedim selamete
kalmadı sığınacak limanım
sorgusuz sualsiz
dar ağacına astıklarında
tuvalimin akarken

renge karıştı birbirine
gitmek mi kalmak mı zor
zihnimde dolmadan vade
garip bakışlar arasın da
akibetim belli değildi
yokluğun beldesinde dolaştım durdum
bir ömür biterken artık hissizdim

21 11 2018